

Starčevo “vozi” u dobrom smeru Decenijama je s potpunom sigurnošću prevozio građane Starčeva u raznim pravcima, svojim vrhunskim umećem rukovanja makazama uticao da izgledaju pristojnije i lepše, a napokon - uspevao je i da ih stvaralačkim glumačkim duhom “do petnih žila” oraspoloži i razvedri.

Teško da bolji poznavaooci lokalnih prilika mogu imati sumnju da je nosilac navedenih sposobnosti i ujedno gost popularne rubrike ovog broja najstarijeg seoskog vojvođanskog glasila - Stevan Terzić, mnogo poznatiji i kao Siksi.

Stevan Terzić, rođen 26. februara 1941. u Stračevu, kao najstariji sin majke Marije, danas devedesetogodišnjakinje i, sada pokojnog oca Đure. U skladnom je braku s Jelenom, koji traje više od 40 godina, ima sina Željka (45), a preko njega i unuku Katarinu. Posle starčevačke osnovne škole završio je, u ono vreme, popularnu Školu učenika u privredi. Potom je najpre 1958. godine radio kao pomoćnik u berberskom butiku Save Ramljanca, pa zatim i kod frizerskog doajena Koste Morara, a posle dve godine u Armiji, otvorio je na mestu sadašnje škole i sopstvenu radnju 1964. godine. Tu se zadržava oko pet sezona, kada je zbog gubitka zgrade godine 1970. prešao u pančevačko autotransorno preduzeće. Tu radi sve do 2001. kao konduktar i vozač, kada odlazi u zasluženu penziju. Bio je i član udruženja lovaca, igrao folklor, glumio u amaterskom pozorištu, ali više od svega obožavao je fudbal, kao strastveni navijač “Borca” i “Zvezde”. U poslednje vreme, na ličnu inicijativu besplatno šiša stare ljude.

Kako je odrastao mali Steva?

- Tih ratnih godina bila je tolika beda i sirotinja, da ni hleba nije bilo u dovoljnim količinama. Prijećam se i bunkera, preletanja aviona, raznih vojski... Otac je u to vreme po ceo dan nadničio za parče slanine, a kasnije kako ne bi poumicali od gladi je Tito naredio da nam se dodeli po pet lanaca zemlje. Uskoro smo nabavili svoje konje. Mi, deca smo i tada najviše trčali za loptom, a mesto okupljanja bila je utrina. Imali smo samo krpenjače od vune, sve dok Tišlerovi nisu doneli pravu loptu iz Nemačke. Potom smo pravili smo i razna igrališta s tribinama, a društvo su činili Anton Bajer, Iva Poljak, Laza Aća, Ilija Ristić, Pera Ložajić... Bili su popularni i klis, žmurke a za posebnu atrakciju važio je Nadel, koji je bio protočan, dubok dva metara, i nije bio ni nalik na današnju zagađenu baruštinu. Pecali smo koristeći nazovi udice od špenadle ili rukama hvatali ribu, koje je tih pedesetih bilo u neverovatnim količinama. Tada je je ovom rečicom, pored soma i šarana, plivalo još najmanje deset raznih vrsta. Toliko smo voleli Nadel, da brat i ja, čak i kad smo dobili prvo odelo koje nam je sašio krojač Prlja, nismo mogli da odolimo a da ne skoknemo do omiljenog mesta i da se tako doterani provozamo čamcem. Pošto smo nespretno kormilarili, čamac se preturio u vodu i tako smo celog dana morali da sušimo veš kako nas roditelji ne bi grdili.

Škola...

- Učiteljica koju smo zvali Popadija, bila je veoma stroga, ali dobra i pravična. Tada su svi nastavnici bili takvi, a kad je disciplina u pitanju prednjačio je direktor Paja Dragojerac. Što se učenja tiče, bio sam prosečan đak i nekako se provlačio. I dok sam matematiku prezirao, predmete poput istorije i hemije prosto sam obožavao. Zanimljivost tadašnjih vremena bio je prvomajski odlazak u legendarnu šumu na ulasku u selo. Vijorile su se zastave, nicalle su i montažne kafane, ali se i recitovalo i glumilo na improvizovanoj pozornici... U jednom skeču iz tih vremena, koji se otprilike zvao "Buva", igrajući nekog od likova, uzviknuo sam - Siksi. I taj "privezak" je ostao za ceo život, ne samo meni, već i mom sinu. Kada sam upisao Školu učenika u privedi, putovalo se i peške, biciklom, a autobusi su, em bili retki, em neodoljivo ličili na one iz filma "Ko to tamo peva". Vrata su se otvarala odnazad, pa smo ih, kada bi malko zadocnili, na sve načine hvatali ne bi li nekako uskočili u poslednji čas. S obzirom na to da su bili krš kvalitet, neretko su ih putnici gurali kako bi upalili.

Mladost...

- Igranke su se događale svake nedelje, a što se muzike tiče dominarali su Elvis Prisli, Pol Enka... Ali bilo je mesta i za igranje kola. Majke su pratile devojke, sedele sa strane i brižnim okom motrile na svoje ćere. Njihov blagoslov je i bio preduslov da se uopšte moglo pobrati simpatije lepšeg pola. Kao već osvedočeni mladi majstor bio sam na "meti" ambicioznih majki. Na jednoj od igranki sam upoznao suprugu, ubrzo je kao maloletnu preko suda oženio, a posle godinu dana mi je rodila sina. Ponekad se u provod išlo u okolna sela Omoljicu, Ivanovo i to obavezno pešice. Bili smo malo vragolasti, ali neiskvareni, a sve nas je zbližavao fudbal na koji se odlazilo masovno. Iako je onda selo imalo manje stanovnika bilo je više gledalaca nego danas. Nas desetak je redovno pratilo "Zvezdu", naročito protiv "Partizana". Jedanput je stadion bio toliko krcat, da su navijači srušili ogradu, a tada je publika bila čak i na atletskoj stazi. Naravno, nije bilo nikakvih izgređa, ali danas otkada huligani vedre i oblače, ni ne pomišljam na stadion.

Aktivnosti...

- Početkom sedamdesetih učitelj Bata Polak je bio glavni organizator mnogih pozorišnih komada kao što su "Izbiračica", "Dr", "Jova pop Arsin", "Gospođa ministarka"... Iz ove poslednje predstave mnogi su me upamtili po ulozi Rake, a pored mene najčešće su glumili Vera Radočaj, Franja Lekac, Paja Poljak, Luka i Roza Vuković... Publika je uvek fantastično reagovala, a mnogi ostajali ispred prepune sale. Gostovali smo u Opoju, Glogonju, gde je pukla daska u koju je upao još jedan iz plejade talentovanih sugrađana - Slavko Pilar. Voleo sam i folklor. Na jednoj smotri u Pančevu bio sam kolovođa, a kada je muzika drugi put pogrešila kod pesme "Igrale se delije", odlučio sam da izvedem grupu s bine. Dobili smo zvižduke od publike, a ja i velike kritike od učiteljice Brane, koja nas je vodila na takmičenje. Drugom prilikom se Žiki Nikoliću otkačio opanak, pa je morao da skakuće do kraja igre...

Posao...

- Veoma sam voleo zanimanje ženskog frizera, a posle šegrtovanja kod Save Ramljanca, prešao sam u još jači salon kod svetski poznatog Koste Morara. Neko vreme sam "pekao" zanat radeći i u Beogradu, čije smo tržište munjevito osvajali. Dolazila je prava elita - sudinice, lekake,

pevačice... Ja kao neiskusani mogao sam samo kosu da im perem. Kasnije nisam imao sreće, jer sam prosuo po ruci kiselinu za farbe i dobio veoma opasan ekcem. Zato sam prešao na muški frizeraj i odlučio da otvorim radnju u Starčevu na mestu gde je danas škola. Posao se lepo razvijao, imao sam tri frizera i mnogo mušterija, da bi na kraju objekat bio srušen dok sam bio na vojnoj vežbi zbog krize oko Čehoslovačke.

ATP...

- Tamo sam otišao na poziv prijatelja i na početku radio kao kondukter desetak godina, a zatim u narednih 22 godine i kao vozač autobusa. Ne znam kuda sam sve vozio - Beograd, Vršac, Zrenjanin, razne ekskurzije... Nikad nisam imao neke naročite probleme. Samo jednom mi je izletela na put neka žena van pešačkog, ali je ostala nepovređena. Pamtim kako smo se radovali kada smo prelazili iz stare u novu stanicu. Auto-baza je, takođe, bila veoma moćna, imala je više delova nego neka robna kuća, a tek dobrih ozbiljnih majstora... Krajem devedestih je sve propalo i to ponajviše kada su su direktori dobili velika ovlašćenja, kada je krenulo je i s raznim krađama. Volim to preduzeće i bio bih srećan da ponovo povрати stari sjaj. Stvari se malo pomeraju, a da bi zaista bilo kako treba mora se urediti javni prevoz. Problem prave i kombisti, koji verovatno da imaju debelu vezu, inače bi mogli da nestali za jedan dan. Kad sam otišao u penziju i meni su neki od njih nudili posao, ali jednostavno nisam mogao protiv sebe.

Starčevo, danas?

- Starčevo se jako oporavilo. Na Trgu se dešava svašta, "Borac" igra dobro, a dolaze i razni pevači... Samo još da se reši problem Nadela, jer to je velika zaraza i sramota za selo!

Tako govori čovek, sugrađanima godinama prepoznatljiv po svojim sposobnostima, kojima poručuje:

- Poručujem im da imaju više strpljenja i sve će biti bolje, jer dok se svet bogatio, mi smo ratovali...